

man spørge sig selv om, hvor tallet 1.000 overhovedet stammer fra. Det fremgår faktisk overhovedet ikke af artiklen. Der står bare, at man må lade op mod 1.000 udsatte børn i stikken.

Det eneste tal, der fremgår, er, at der i Vejle Kommune er mellem 20 og 25 uafsluttede sager, som har overskredet servicelovens tidsbestemmelser i op til 2 måneder. Jeg synes ærlig talt, det er ret flovt for familiechef Ole Bjerre Jakobsen fra Vejle Kommune, at i betragtning af at der er tale om udsatte børn, og at man ikke har overholdt loven i op til 2 måneder, at han så ikke engang har styr på, om det er 20 eller 25 sager. Det er mellem 20 og 25 børn, vi snakker om. Jeg håber, han bliver lidt bedre til at tælle.

Men jeg synes ikke, jeg kan forholde mig til en påstand, som er grebet ud af den blå luft. Jeg ved ikke, om hr. Rasmus Prehn ved, hvor de 1.000 stammer fra, eller om han har et bud.

KL 17:00

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det hr. Rasmus Prehn.

KL 17:00

Rasmus Prehn (S):

Nu refereres der jo i artiklen til bl.a. KL og til socialrådgiverne og socialpædagogerne. Det er jo dem, der kommer med et skøn vedrørende det her. Nu er det jo sådan, at når man behandler sådan nogle sager her, er det jo en proces, der kører, og derfor kan det være, at det, der er tallet i dag, ikke er tallet i morgen. Forhåbentlig får man afgjort nogle af de her sager, for det er jo det, vi alle sammen er interesserede i.

Men jeg må nok sige, at jeg er noget rystet over, at velfærdsministeren, når hun står med et så alvorligt problem, har mere travlt med at skyde skylden på nogle kommunalt ansatte end med at tage hånd om de her stakkels børn, som ikke får den sagsbehandling, der skal til. Det er jo det, der er problemet, og det er det, jeg synes er bekymrende ved hele den reaktion, som ministeren også har haft i sin kommentar på Ritzau, nemlig at det er kommunernes ansvar, at det er kommunerne, der har gjort noget forkert. Hvor er ministerens ansvar, hvor er regeringens ansvar vedrørende de her ting?

Det er dog bekymrende, hvis det bare er 20. Nu taler man om, det er 1.000, og det er jo noget, man regner sig frem til ved at sige, at hvis det er så mange i Vejle, hvor mange kan det så være på landsplan osv. Det er da bekymrende, og ministeren må da tage hånd om det.

Det drejer sig jo om, at regeringen igennem en længere periode har presset kommunerne så-

dan, at de er ved at drukne i administrative opgaver, i skemaer, der skal udfyldes osv., hvilket i øvrigt fremgår rigtig tydeligt af den her artikel.

KL 17:02

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Så er det ministeren.

KL 17:02

Velfærdsministeren (Karen Jespersen):

Når jeg ser sådan en oplysning, der ikke har kildehenvisning, studser jeg over den, og jeg har i modsætning til hr. Rasmus Prehn rent faktisk gjort mig den ulejlighed at kontakte journalisten. Det viser sig så, at det er ganske rigtigt, at han har snakket med en fra KL, men den her chefkonsulent fra KL siger jo ingen steder, hvor mange der er tale om. Hun siger, der er problemer i kommunerne med at nå tingene. Det, Socialrådgiverforeningen snakker om, er, at der er ubesatte stillinger. Men når jeg så spørger journalisten, svarer han, at han har ganget op, ud fra at der åbenbart er sådan en holdning i KL om, at de problemer er der overalt. Hvis man ganger 25 sager med 98, får man ca. 2.500 sager. At han får det tal til at være op mod 1.000, er simpelt hen så gennemført uvederhæftig journalistik. Jeg benægter ikke, at der er problemer, men man kan altså ikke diskutere på et så ukvalificeret, uvederhæftigt grundlag.

KL 17:03

Fjerde næstformand (Helge Adam Møller):

Og så er det hr. Rasmus Prehn.

KL 17:03

Rasmus Prehn (S):

Igen må jeg undre mig. Vi står med en meget alvorlig sag, en dybt ulykkelig sag, hvor det altså er udsatte børn, der kommer i klemme, og hvor der er medarbejdere, som er under et meget hårdt pres. Så kommer der en historie frem, og i stedet for at forholde sig politisk til den her sag, forholde sig politisk til, hvilket ansvar ministeren har, skal vi stå her i salen og være vidne til, at ministeren begynder sætte spørgsmålstegn ved, om tallene nu er opgjort på den rigtige måde. Det er jo ikke tallet, der er det vigtigste her.

Sagen er, at hvert enkelt barn, som bliver svigtet på grund af regeringens fuldstændig urimeligt hårde pres på kommunerne, er en for meget. Om der er 900 eller 1.000 eller 1.100, er jo ikke det, diskussionen handler om.

Nu må ministeren simpelt hen komme ind i kampen og forholde sig til, om ministeren kan leve med den her situation, og hvad ministeren har tænkt sig at gøre for at løse det her problem, frem for en eller anden eksamination af journali-